

Drazí přátelé,

mám za sebou neobyčejně krásné Velikonoce, ale vezmu to pěkně postupně. Nemůžu vám to nejlepší prozradit hned na začátku, jinak byste dál už nečetli ;).

Prázdniny jsme zahájily „příslamovým“ campem pro děti. Hned první den už pár minut po našem příjezdu kolem nás běhalo přes padesát dětí, (ne)dokážete si asi představit, kolik jich tam mohlo být poslední den pár minut před koncem. Jako obvykle s sebou starší sourozenci brali ty mladší, protože je museli hlídat. Starší ale znamená např. sedmiletá holčička s mladší dvouletou sestřičkou (viz.fotka). Ještěže nám na pomoc přicházeli naši věrní „lídři“ z oratoře a s nimi i tlupa nových nadšenců :). Největší úspěch ze všech her, které jsme připravily, rozhodně mělo stavění domečků. Přinesly jsme různé druhy „odpadu“ (petlahve, krabičky od vajíček, ruličky od toaletáků,...), k tomu si děti nasbíraly, co se dalo, a pustily se do „práce.“ Pro většinu z nich to byla nevšední aktivita a u žádné jiné činnosti nám ještě tak dlouho nevydržely, dokonce byly schopné spolupracovat ve skupinkách!

Z Velikonočních obřadů byla samozřejmě nejúžasnější sobotní vigilie! Začali jsme venku u obrovského ohně a s rozžatými svíčkami jsme šli do kostela. Vlna únavy se rozplynula s prvními slavnostními mnohohlasými zpěvy doprovázenými bubny a minutu od minuty se v nás i mezi námi rozrůstala opravdová velikonoční radost. Součástí byly také křty mladých lidí. Divila jsem se tomu, že ti, co měli být křtěni, přišli tak neslavnostně oblečení, ale brzy jsem pochopila, že to mělo svou symboliku. Po přijetí svátosti křtu totiž odešli

a vrátili se průvodem v bílém oblečení... Vigilie trvala celou noc – bylo úžasné vracet se domů při rozbřesku!

Na poslední týden prázdnin a první týden školy za námi přijeli dobrovolníci manželé Naďa s Davidem, které jsme my o Vánocích navštívily v Zimbabwe. Vydaly jsme se s nimi na náš poslední větší výlet a to do Dračích hor. První den jsme si půjčili kola a vyjeli si užívat africko-českou krajinu. Český nádech jí dávaly rozlehlá pole, avšak posetá typicky africkými stromy, které mám na místní krajině asi nejradši. Po celou cestu jsme se kochali horami, kterými jsme byli obklopeni. A hned další den jsme se do nich vypravili na túru. Nekonečné výhledy (z výšky 3120 m.n.m.) na skály, zelené kopce a v dálce mizící africkou krajinu naprosto braly dech! To se slovy jen těžko předává.

Zpět do školního režimu jsme se dostaly celkem rychle. I z těchto (pro mě) na první pohled obyčejných dní, mám velmi neobyčejné zážitky. Nikdy nejezdím vyzvedávat chleba pro děti sama. Vždycky

se mnou pošlou nějakého pomocníka. Nejčastěji to bývá zahradník Lucky. Chtěla jsem mu udělat nějakou radost, a tak jsem mu koupila čokoládového ledňáka. Takový, který by si nemohl sám dovolit koupit. - Poznala jsem, že je pro něj vzácný, protože když jsem mu ho dala, řekl, že si ho rozdělá až doma, aby se o něj mohl podělit se svou ženou. I když se mi to moc líbilo, tento nápad jsem mu rozmluvila, protože bylo takové horko, že by z něho pak neměl nic on ani jeho žena...

Podobně promlouvající zážitek mám i s jedním žáčkem – Ndivuvem - ze čtvrté třídy.

Během roku za mnou občas chodil a prosil mě, abych mu dala papírový kapesníček. Vyhovění i takové žádosti tu člověk musí zvažovat, protože když něco dostane jedno dítě, chtějí to hned všechny ostatní. A dvě stě kapesníčků denně bych si nemohla dovolit ani já, i když ze začátku jsem velmi těžko zvládala „nečinně“ přihlížet tomu, jak dětem teče z nosu a očividně to kromě mě (a Magdy) nikomu nepřišlo nenormální... Ale zpět k Ndivuvovi. Sem tam jsem mu tedy kapesníček dala, ale když jsem viděla, že si pro něj nechodí jen proto, že by potřeboval smrkat, řekla jsem mu, že mu je nemůžu stále dávat, ať o ně poprosí maminku. V tu chvíli se mu na tváři objevil (nehraně) bolestný pohled a řekl mi, že maminku už nemá. A tak jsem mu teď po pár týdnech od této události darovala balíček papírových kapesníčků. Odměnou mi bylo vděčné objetí...

Vaše Anežka